

1.

Hon vet vad hon måste göra, ändå har hon dragit ut på det i tre långa veckor.

Nu har hon bara drygt ett dygn på sig.

– Tror du den har gett sig av?

Ändå pratar de om annat. Det är lördag morgon och hon klättrar före sin pappa uppför stegen till fågeltornet. Träavsatsen är sval, i alla fall om man inte börjat med strumpor än. Hon sätter sig på knä, söker med kikaren långt ut över horisontlinjen, över den oktoberdimmiga havsytan och bort mot kärnkraftverkets silhuett vid åmynningen. Silar in luft mellan tänderna och skakar på huvudet.

– Japp. Den har dragit.

Han nickar, de ler nöjt mot varandra.

I början kände hon sig som en smart robot. Genom att hålla käft och inte tänka på brevet kunde hon intala sig att det inte fanns. Eller åtminstone att det som hon hittat en eftermiddag mitt i mamma Anjas pappershögar på skrivbordet var något slags obegripligt vuxenskämt. Och att det enda som möjligtvis skulle hända ifall hon frågade var att Anja skulle bli irriterad för att Ida ”snokat bland hennes grejer”.

Det var allt, intalade hon sig.

En bagatell som hon förstörde upp, sånt är hon ju bra på.

Och den där robotkänslan varade en hel vecka, hon borde ha passat på att fråga föräldrarna då.

För sen blev det svårare.

Hon kände sig alltmer som en struts snarare än som en robot, brevet och tystnaden gjorde ont och tankarna på att det var

ett vuxenskämt började eka bortförklaring. Och ju mer tid som gick, desto mer plågsam blev kontrasten mellan det som skavde inuti, och det vanliga småtjafset utanför: Läxor, vem-är-kär-i-vem, terminsarbete, kläder – till och med hennes jobbiga tankar på klimatförändring och miljöförstörelse bleknade i jämförelse. Hon blev grinig och lättirriterad, fick utbrott på lillebror som hon inte kunde förklara och än värre – på Nisa och Julia, hennes bästa vänner.

Hon borde säga något snart.

David åker imorgon eftermiddag. Till Berlin. Han ska föreläsa på en miljökonferens och sen är det en massa andra möten, för organisationen som han arbetar för har sitt huvudkontor nere i Tyskland. Hon ska vara ensam hemma med Anja och lillebror i drygt en månad och det precis just nu, dessutom.

Helvete.

Vad enkelt det skulle kunna vara. Om hon berättade nu direkt för honom om brevet skulle allt vara löst sen. Här uppe i fågeltornet har de två suttit många morgnar genom åren och pratat om allvarliga och krångliga saker. Att berätta för David om saker hjälper alltid. Vad det än är. Som en vippkopp balanserar han upp det som kantrat, eller får det att åtminstone kännas mer uthärdligt. Han hade gjort det nu också.

Om hon bara öppnat munnen och sagt något. Men grejen är att hon och Julia har gjort en handlingsplan, och den borde hon följa.

När Julia hade läst brevet bestämde de att Ida borde prata med Anja först. Absolut Anja först. För att det är hennes brev och för att David i värsta fall inte ens vet om att det finns.

– Äh. Titta där.

David pekar och då ser hon också: Den stora vackra rovfågeln som sirligt seglar fram i vinden. Fiskgjusehonan som de ringmärkte våren när hon var elva. Antagligen är den på jakt efter frukost nu, den tror väl att det är en vanlig sommardag fortfarande och Ida följer den långt med kikaren. Den slanka kroppen med de vackra vingpennorna, huvudets vita kalott, den mörka bindeln kring ögonen och det kritvita bröstet med det markanta bruna bandet.

– Men varför ger den sig inte av?!

– Det är väl värmen som lurar den.

– Vad händer då i vinter, svälter den ihjäl, eller?

David säger ingenting.

Han tar bara upp deras slitna lilla anteckningsbok, skriver dagens datum och någonting om deras observation. Han säger ingenting, men det är tydligt att det går utför med fiskgjusehonan, när hon inte ens flyger till Afrika i tid. Fågeln är fridlyst i Sverige sedan 1920-talet och första åren efter deras ringmärkning hade honan normala häckningsperioder, ungar i boet och normal övervintringsperiod i Västafrika. Men nu är det stendött uppe i trädet sedan flera år, nu ger den sig inte ens av söderut.

– Har det varit såhär förut?

Han är biolog, David. Jämt har han kunnat svara på Idas frågor om naturen och varför allt är som det är. Men numera dyker det upp saker som ingen biolog, ingen människa kan svara på, inte ens hennes pappa.

Tyst rycker han på axlarna och kisar mot fågeln.

– Den flyger nog snart.

Nog. Hon fnyser till svar.

Hör ju när han säger saker bara för att lugna.

– Här, gumman.

Han gräver fram termoserna ur Kånken, öppnar den, håller och räcker henne en av de rykande muggarna. Hon tar emot den, tar en försiktig klunk och ler.

– Tack.

Djupröd fläderbärssaft som farmor kokat till dem. Varm, som alla morgnar vid fågeltornet, och i en av Idas och Davids högtidligt utnämnda ”utflyktsmuggar”.

Sen fiskar han upp varsin macka till dem, ler och säger tröstande:

– Man väljer inte vad livet ställer en inför.

– Nä. Bara hur man hanterar det.

Han har sagt det så många gånger förr, och det låter liksom ödesdigert och högtravande så hon blir tvungen att fnissa.

– Men allvarligt ...

– Jo, jag vet.

Det är ju sant. Hon tar en tugga av sin macka och nickar.

Sant. Men bara så förbannat svårt, i praktiken.

– Men varför gör man inte mer då, för att stoppa utsläppen?

Hon kisar mot fågeln som landar i sitt stora, tomma bo. Förreställer sig vilken sorg det måste ha varit, när honan under häckningstiden ruvade sönder sina egna ägg. Tänk att pressa ihjäl sina blivande barn med sin egen tyngd! Hon kunde ju omöjligt veta att de förtunnade äggskalerna beror på DDT och andra utsläpp i vattnet.

– Fast miljölagarna är bra. Jag tror faktiskt vi kan vara opinionsbildare på konferensen i Berlin.

David stryker stolt ena handen mot träavsatsen och nickar. Låter så glad plötsligt att hon blir svartsjuk. Här sitter hon och är ledsen för att han ska åka – men själv ser han uppenbarligen bara fram emot det.

– För fiskgjusen, menar jag.

– Men DDT i svenska vatten beror mest på att vi tvättar nyproducerade kläder. Där har ju alla konsumenter ett lika stort ansvar.

Han gestikulerar medan han pratar, det gör han jämt. Som ett slags personligt teckenspråk. När hon satt i hans knä som liten och lyssnade när han pratade med andra, brukade hon underhålla sig med att försöka fånga de där händerna. Som en lek liksom. Men det är svårt, för de är snabba.

Nu ser hon att hans händer har fräknar på ovansidan. Det har inte hennes, och hon skakar på huvudet åt känslan som far som en kniv genom kroppen när hon ser. Hur kan man bli ledsen över att man inte har fräknar på händerna?

Hon borde säga någonting snart.

– Ska vi börja gå tillbaka?

Men istället tömmer hon muggen och sträcker på sig.

– Är det artikelsamlingen som stressar dig mest?

Han ser undrande ut, så hon skakar ihärdigt på huvudet.

– Behöver du plugga nu i helgen också?

Nej nej. Det är ingenting med terminsprojektet eller något annat i skolan som stressar henne.

Fågeltornet vajar i vinden, hon lägger sig raklång mot den blankslitna träavsatsen för att liksom bevisa hur lite stressad hon är. Hon sträcker ut armarna och kisar mot himlen. På ett ställe är det en spricka i de grågula molnen, där silar morgonstrålar som strama ljuspelare ner mot marken. De förgyller trädtopparna i ekdungen och när hon ligger såhär, på liksom ett svajande skepp, kan hon känna hur det skulle kännas att vara där uppe. Att sväva som en fågel högt ovanför, bo i trädtopparna och segla på tunn luft hela vägen till Afrika om man har lust. Vore hon fiskgjuse skulle hon nog hålla sig uppe bland vindarna mest hela tiden. Flyga, leka högt och tryggt ovanför obegrip-

lig skit och vuxentrassel nere på jorden. Försvinna ett bra jäv-
la tag skulle hon göra, tills allt det krångliga löst sig på något
sätt. Komma ner igen först när våren är på väg.

– Men står det verkligen ingenting om allt bra som görs ock-
så?

– Va? Var då?

– I kompendiet som ni fått ut.

Han syftar på artikelsamlingen igen, den som delades ut in-
för deras tvärvetenskapliga projekt i skolan. Temat för åttorna
i höst är miljöförstöring och när hon nu sätter sig upp och ska-
kar på huvudet är det hans tur att se irriterad ut.

– Varför då? Det finns ju inget syfte med att skrämma skiten
ur människor!

– Men det är ju bara en grund.

Hon tittar på honom och försöker förklara:

– Vi ska bara välja ett ämne utifrån artiklarna och sen göra
egen research som vi sen ska skriva uppsatsen utifrån. Det är
ju ett avstamp, en samling vanliga tidningsartiklar.

– Men inte en enda om allt bra som görs? Vad signalerar det?

– ... ?

– Hopplöshet!

Han slår ut med armarna och hon tystnar.

– Det gynnar ju varken er eller miljön! Herregud, ni kunde
ju ägna hela terminsarbetet åt aktivt miljöarbete istället.

– Hantera det som man ställs inför, menar du?

Han ger henne en stolt nick.

– Du lär dig.

– Men hur då?

Och när han inte svarar blixtnabbt skakar hon irriterat på
huvudet.

– Det där är så lätt för dig att säga! Du som redan jobbar med
miljön, som redan ser allt bra som görs ...

- Fast det är för er egen skull framförallt.
- Men det är faktiskt inte så enkelt. Och vi var inte ens med och skapade problemen!
- Nej, men om ni aktiverade er, skulle ni garanterat vara mindre oroliga. Det är skönt att göra saker!
- Men vi ÄR inte så oroliga!
- Nähä?

Plötsligt bråkar de nästan. Gapar mot varandra, och det är hon som satt igång alltihop, hon som tar det från diskussion till konflikt.

- Nej, folk i min ålder är alldeles för lite oroliga!

Vänta vad sa hon nu? Det räcker med en snabb blick för att hon ska rodna.

Han vet precis hur förtvivlat orolig hon är över miljön och klimatförändringarna, speciellt nu när man sitter mitt i dem. Varför försöker hon ens låtsas som något annat?

Det är oktober månad men ingen kyla. Ingen tillstymmelse till höstfärger heller, naturen är stekt och bränd efter sommaren, allt är knastertorrt och brandfarligt och värmen bara fortsätter och fortsätter, fiskgjusen är bara en av många lurade arter runt dem. Om de suttit i ett fågeltorn nere i Turkiet eller Afrika skulle det väl vara okej, men nu sitter de femtusen mil norrut på jordklotet. Naturen här borde spraka i krispsvalt gult rött orange nu, det borde komma svamp och lingon i skogarna och inte bara flera miljoner nya svärmar mygg.

- Och hon borde säga som det är.

Så dumt. De ägnar tiden åt att bråka om ett löjligt skolarbete, en bagatell – när de kunde pratat om viktiga saker. Hon borde erkänt det där med brevet för Anja för länge sedan, så att det var fritt fram att prata med David också. Nu. Det är ju idiotiskt att skjuta upp det till slutet, till precis innan han ska åka.

- Kom, vi går hem.

Hon reser sig med ett ryck och samlar ihop deras grejer. An-teckningsboken och pennan, fikagrejerna och kikaren åker ner i ryggsäcken med lite för yviga rörelser och han följer henne med blicken.

– Okej ...

Säger ingenting mer, frågar inte. Fast hon ser ju att han märker, i alla fall.

Att.

Att det är mer.

Att brevet som han förmodligen inte ens känner till får henne att nästan grubbla sig sönder och samman.

Hon borde säga något snart. Men det är så konstigt, alltihop. Brevet har legat öppnat i de stökiga högarna på Anjas skrivbord i flera veckor nu, utan att någonting har hänt eller sagts om dess existens. Överhuvudtaget.

Hon förstår inte, och det skrämmer henne. Anja måste ju ha läst brevet eftersom kuvertet är öppnat, men ändå säger hon ingenting. Hon agerar precis som vanligt, allt hemma mellan föräldrarna flyter på med vardagligt snack om gräsklippning, inköpslistor, helgplaner, föräldramöten, vanligt babbel vid middagsbordet. Åsikter om teveprogram, saker folk sagt, nyheter eller grannarnas fula garage. Hur är det ens möjligt? Hur kan en sån här grej gå så obemärkt förbi?

Bryr de sig inte om henne?

Eller har de fler stora konstiga hemligheter för varandra? Eller för henne?

Steg 1 i hennes och Julias handlingsplan är ändå att fråga Anja om brevet. Ida måste erkänna att hon läst det, och be om ursäkt. Det blir egentligen inte så svårt. Men sen gäller det att få svar på den stora frågan: Är det som står, är innehållet i brevet sant? Och om det är sant, varför vet då inte hennes pappa om det? Eller vet han, fast utan att låtsas om det för Ida?

Äh. Knappast.

Så väl känner hon honom ändå.

Hur som helst, hon måste prata med Anja. Hon måste få svar på sina frågor först för att kunna prata med David om brevet sedan – det är steg 2 i handlingsplanen. Steg 2 är dessutom lösningen, det finns inga fler steg. Det kommer inte att behövas, kommer hon bara dit blir allt bra.

Nu har hon drygt ett dygn på sig, innan han drar.

2.

På natten till söndagen vaknar hon av ett konstigt blinkande i rummet.

Allt annat är svart, inga ljusstrimmor, varken från dörr eller gardinspringa, bara ett ettrigt blinkande ljus och Ida lyfter förvirrat, skrämt, yrvaket på huvudet. Får syn på mobilen och sträcker sig efter den på stolsitsen.

Ett sms, det var det som blinkade, men öronpropparna måste ha stängt ute ljudet, dessa små gula skumplastproppar som gör att hon slipper lillebrors stökande om nätterna. Ett sms, från Nisa och hon bläddrar fram det. *Hej, Julia berättade om brevet. VARFÖR har du inte sagt nåt? Får jag också läsa?*

Hon sjunker tillbaka på kudden och flippar fram och tillbaka mellan orden i mobilen. Fattar på bara de där tre korta meningarna att Nisa måste blivit arg, kanske sårad också. Hon får hitta på något bra sätt att förklara varför hon berättade för Julia först.

Javisst, du ska få läsa. Förlåt.

Hon måste visa Nisa brevet och kanske be om ursäkt. Nisa kommer att tjata på henne om att börja göra något och det var antagligen därför som hon valde att prata med Julia först. För att få mer tid. Julia är mycket mjukare än Nisa.

Det är som om all skit som Ida hållit ifrån sig i flera veckor nu plötsligt kryper in under täcket och krälar äckligt nära in på huden, under huden. Mitt i natten, hon är så värnlös i sin nakenhet, men det är som att allt därför blir mer tydligt:

Hon är Davids flicka och ingenting annat.

Imorgon är sista chansen att ta itu med handlingsplanen, men

hon vet inte alls hur man pratar med Anja om en sån här stor och viktig sak. Hon har faktiskt ingen aning om hur hon ens ska börja. Tänk om det inte funkar? Vad händer med alltihop då?

I flera år har det varit Anja och Max hela tiden – och Ida och David.

Som ett bord med två par ben och det har varit precis sådär odramatiskt och lugnt som på ett bord, hon har knappt ens tänkt på det.

För hon har mått bra.

No problem. Hon är gärna Davids flicka.

Tills nu. Tills insikten – om att han kanske inte är hennes riktiga pappa.

*

– Ida, nu får du ta och stiga upp!

Morgonen därpå går det fel från början.

Hon vaknar långt mycket senare än hon hade tänkt sig. David väcker henne genom att ropa genom hennes öppna sovrumsfönster.

– Är du klar på tjugo minuter?

– Mmm.

Hennes ”mmm” är ett ”stressa mig inte” men han ignorerar det.

– Bra, hon är tio över. Så halv då?

Hon stänger sovrumsfönstret och släpar sig upp. Hasar sig ut i köket, sträcker sig som en katt och knorrar. Bara torrvaror och hennes tallrik står kvar på frukostbordet, tekannan är kall och hon kastar ett öga ut mot trädgården. Anja och lillebror är som vanligt i full fart med någonting i växthuset. Hon sätter på

vattenkokaren, hämtar mjölk och ser i ögonvrån att kylskåpsdörren inte går igen, byter ut det stora Branflakespaketet mot Start, det är ju helg. Sätter sig. Hon måste ju äta trots att hon har ont om tid. Håller flingor och mjölk i tallriken så det skvätter utanför och David som kommer in genom altandörren ger henne en undrande grimas.

– Trött?

Hon nickar urskuldande.

– Vi ses vid bilen. Halv.

Som om det inte räckte redan. Anja fyller fyrtio om en månad och Ida och David har bestämt att de ska ordna en överraskningsfest för henne. Som present liksom, det var Davids förslag men Ida var med på idén. Då.

Nu när det ska börja fixas och planeras har hon totalt tappat lusten. Överraskningsfest som present åt någon som har obegränsade brev på sitt skrivbord och som inte ens pratar om det. Hur kul känns det?

Men hon kan inte gärna dra sig ur. David och hon har bestämt att hon ska följa med in till stan nu, för att göra lite förberedande ärenden innan han kliver på tåget söderut, mot Berlin.

– Du får nog fylla på vatten om det ska bli något ...

Han susar förbi igen, vattenkokaren fräser som en indikation på torrkokning och hon suckar. Sånär på morgnarna är de helt olika. Så fort de kommit iväg fungerar det bra, men hemma är David rastlös och hetsig på morgonen, medan Ida är sänlig och slö.

Och det är som att hon blir extra långsam när han stressar runt henne och lägger sig i. Helt vanliga saker blir omständliga och krångliga då.

– Vad fan, Ida, KYLSKÅPSDÖRREN!

Hett temperament har han också. Och det har inte hon.

Ännu en sån där liten detalj som skär genom kroppen, när man tänker på det.

– Jag måste bara prata med Anja om en sak.

Till slut är hon i alla fall klar. Då sitter hennes pappa redan bakom ratten och väntar. Det har gått mycket mer än tjugo minuter, han har pussat Anja och Max hejdå och sagt jag-ringer-sen och allt sånt där, och nu vill han verkligen komma iväg. Ida ropar urskuldande och skyndar från uppfarten till baksidan av huset där växthuset är. Känner med tungan över tänderna att hon kunde borstat dem mer noggrant, hon borde gjort något med håret också, men nu måste hon fokusera på rätt saker, nu har hon kanske ynka fem minuter på sig att fråga Anja om det där med brevet, nu är det brevet och ingenting annat som gäller.

– Mamma ...

Hon säger normalt inte mamma och pappa till sina föräldrar, hon kallar dem hellre vid riktiga namn och därför vänder sig Anja om nu. Undrande. Hon står vid staketet och diskuterar permakultur med Olof, grannen, som också är helt tokig i trädgårdsskötsel. Men hon vänder sig i alla fall om när Ida kommer.

– Ja?

– Får jag prata med dig om en grej?

– Javisst.

Anja säger ”javisst”, men sen står hon kvar vid Olof och staketet och Ida nickar diskret med huvudet att hon vill att de ska prata ostört. Det är ju för Anjas skull också, herregud om hon bara visste, men hon verkar inte ens fatta nickandet. Så Ida måste säga det rakt ut istället och precis då hör hon David som tutar på henne från uppfarten, han har redan tröttnat.

– Jag vill fråga dig en sak. Privat ...

Äntligen fattar Anja och följer med. Hon ger Olof en sån där överslättande blick som vuxna ger varandra när barn tränger sig emellan och sen väser hon förmanande mot Ida samtidigt som de går bort mot växthuset.

– Du kunde sagt hej i alla fall.

– Ni står ju där varenda dag.

– Det kostar ingenting.

– Hej Olof!

Hon ropar demonstrativt och Anja suckar.

– Har du haft sönder nånting, eller? Ni ska ju iväg nu ...

De stannar framför växthuset och Anja tittar uppmanande, och plötsligt blir Ida nervös. Riktigt. Hur ska hon börja? Hon biter sig i läppen för att ingången redan är så dålig, och orden som hon har glasklara och smarta inuti huvudet växer och sväller plötsligt till knepiga ballonger i munnen. Hur ska hon få ut dem nu, fort och liksom på beställning?

– Jo, jag hittade en grej ...

–Va?

Orden kommer så svagt, Anja lutar sig fram och Ida får upp-
repa.

– En grej som jag hittade.

– Jaha?

Det går för långsamt. Nu tutar David igen.

– Inne i ert arbetsrum för ett tag sen. Och läste. Som ...
som ...

– MAMMA!

I nästa sekund skriker Max. Han skriker aldrig annat än ”mamma” och nu kommer det högt och förtvivlat för han har störtat huvudstupa ner från gungan som Anja fäst i körsbärsträdet åt honom.

– MAMMA!

Anja skyndar dit såklart och får upp lillebror och Ida skyn-

dar också och båda kastar sig ner bredvid honom. Men det är bara en skråma på ena knäet, Max lugnar sig efter lite blåsan-de och pussande, men då tutar David igen från uppfarten, nu längre och argare.

– Du måste åka nu.

Ida tittar stressat mot uppfarten.

– Ja, jag vet men ...

– Ja, vad sa du nu? En bok eller?

Helvete. Max är i vägen, han kravlar sig upp i Anjas knä, lägger händerna på hennes kinder och vill vrida hennes huvud att bara titta på honom, prata med honom, vara hans mamma.

– Mamma, mamma, vet du?

Det går inte att koncentrera sig när han håller på sådär. Det är snart fyra år sedan han föddes men det är som att de fortfarande sitter ihop. Han och Anja alltså. Nu vill han tvunget berätta om gungan och hur ont han har och Anja hyschar inte, hon låter honom bara hållas och det blir som att försöka ropa över ett stormigt hav. Till slut skakar Anja på huvudet.

– Älsklingsgumman, kan vi ta det här när Max somnat?

Nej. Hon måste ju få det sagt nu! Men inser hur omöjligt det är, ger upp och går ryckigt därifrån.

– Vi ses sen, Ida! Ha det så bra.

Ha det så bra.

Hon bryr sig inte ens om att ropa tillbaka.

David säger att det beror på att Max föddes för tidigt, att både Anja och lillebror överkompenserar den förlorade symbiosen, och att det kommer växa bort. Men hur länge ska de skylla på det? Får det hålla på hur länge som helst? Och måste det överkompenseras precis hela tiden? Antingen är Anja på jobbet, eller så är hon tillsammans med Max, koncentrerad på Max. Eller möjligtvis på väg till eller från träningen, mataffären, frisören, jobbet, dagis, kören, tandläkaren, men då är hon stressad och

flängig vilket inte gör henne mottaglig för Idas prat.

– Nu måste vi åka, Ida!

I nästa ögonblick står David där med bilnycklarna.

*

Sen sitter de i bilen.

– Kan ni inte börja uppfostra honom nån gång?!

Det känns som om Ida är elva år igen, hon blir frustrerad och generad när hon hör vilka gnälliga, barnsliga sidor Max väcker hos henne, men det känns så orättvist alltihop. Han förstörde ju! Han gör det jämt och nu sitter hon här ensam med sin kloka pappa och det är alldeles lugnt.

Bilen är nästan hånfullt lugn, motorn spinner och utanför susar himlen, de stora åkrarna och pilalléerna förbi. Tillfället är liksom som gjort för det viktiga samtalet, men nu går det inte. Och det är Max fel.

– Varför är det alltid jag som ska vänta? Hur länge ska han få hålla på såhär?!

– Men försök ikväll då. Du har ju Anja på andra tider.

Ida fnyser.

Men samtidigt vet hon.

Om det inte vore för brevet. Om brevet inte funnits kunde Max fortsatt ha ensamrätt på Anja tills han blev vuxen. Ida skulle skitit fullständigt i det. Hade hon bara garanterat David nu skulle hon klarat sig utan Anja.

– Men vad är du egentligen upprörd över ...?

Han frågar plötsligt rakt ut, släpper vägbanan med blicken och stryker henne över kinden.

– Du har varit så tyst på sistone ...

David väntar och hon frestas några sekunder, men sen skakar hon på huvudet.

Det går inte nu.

Och sen försöker han inte igen, sen pratar de bara om festen.

– Jag tror folk kommer vilja hålla tal, tror inte du? När hon blir fyrtio ...

Anja älskar fester, men inte att ordna dem för sig själv. Inte vill hon ha något speciellt i present heller. Hon önskar sig bara sånt som fred-på-jorden, kärlek och ett-långt-friskt-liv. Och samtidigt skulle hon bli besviken om familjen inte gjorde något fint av fyrtioårsdagen, det vet både Ida och David. En överraskningsfest alltså, som present.

– Men jag tycker vi har festen kvällen innan födelsedagen, på fredagen. För då kan vi fira henne över tolvslaget.

– Okej.

Ida nickar åt allt som David redan hunnit ta reda på medan de parkerar i garaget under Allhelgonakyrkan och går mot Gräddhyllan på torget.

– Fredag alltså. Ska du ta ledigt?

– Från lunch i alla fall. När slutar du?

– Halvtre. Räcker det? Jag kanske kan be att få gå tidigare.

– Haha, det kan jag mycket väl tänka mig.

När de kommer in på caféet ser de först ingenting, det är så mycket mörkare i lokalen. Sen ser man att det är fullt vid de flesta borden. Gymnasieelever mest, de flesta ser några år äldre ut än Ida.

– Blir det bra här?

Ida nickar och slår sig ner. Hon är den enda i lokalen som fikar med en förälder. Och David sticker ut i sin bubbliga gamla keps och solblekta jacka. Dessutom är han garanterat den enda som behöver hejda personalen och högt fråga vad en chai-latte är. Ändå kan hon inte känna någonting annat än bara glädje över att vara här tillsammans med honom.

– Vänta, jag har ju en sak till dig ...

Ett par timmar senare har hon ångrat sig. Fullkomligt.

De står på perrongen och väntar på Davids tåg och nu ång-
rar hon hela handlingsplanen. Åt helvete med den! Hon skul-
le ha berättat för sin pappa om brevet med en gång. Då skulle
hon ju själv mått bra nu. Han är ju inte som en kompis som
man måste ta extra hänsyn till! Skit samma om han blir sno-
pen eller ledsen över brevet, det skulle han ha löst på något sätt.
Allt skulle varit bättre än att skiljas såhär.

Den stora digitalklockan visar på 16:32, tåget ska komma om
en minut och hon tittar plågat åt höger för att se det komma.
Hon har ångrat sig, men nu är det för sent att börja prata om
brevet.

– Ja, jag tog en katalog åt dig i veckan, tur att jag kom ihåg
det ...

– Vadå? Vad ska jag ha den till?

Hon tittar undrande på katalogen som David plötsligt ger
henne. Den är från en annan miljöorganisation än den som han
jobbar på, det är en produktkatalog med muggar, kepsar, trö-
jor, necessärer, reflexer, duschtvålar, plyschdjur, paraplyer och
sånt. Julkort med olika budskap, stearinljus med organisatio-
nens logotyp och pengarna går till olika miljöinsatser istället
för ner i handelns fickor. Det står på flera ställen i katalogen att
man stärker miljömedvetenheten, bara genom att få folk att
bläddra i katalogen. Och längst bak finns en beställningsta-
long, upplägget verkar vara som när man säljer jultidningar. För-
säljaren får provision och bonus enligt tabell längst bak i kata-
loggen, beroende på hur mycket man sålt.

– Ska jag sälja för dom här, menar du?

– Jo, jag tänkte det när jag tog den ... Om du vill? Det är ju
ett sätt i alla fall, att praktiskt göra någonting för miljön.

– ... ?

– Om du inte vill göra det ensam kan du ju alltid visa den för Vargarna.

Han ser hennes förvirring och slår ut med armarna.

– Ida, strunta i det om du inte har lust! Det var bara en idé ...

Vargarna är hennes patrull på scouterna. Scouterna som hon numera mest går på för att David tror att det blir bättre nästa år när hon blir femton och utmanarscout. David var Idas ledare när hon var liten och det är egentligen inget fel på scouterna mer än att det känns ... lite gjort.

– Men förlåt. Tack för katalogen.

Äntligen samlar hon sig.

Hon försöker le medan hon knölar ner katalogen i sin väska.

Men sen. Högtalarna skorrar till och så kommer rösten: *”Tåg 239 mot Köpenhamn, Hamburg och Berlin rullar strax in på perrong två ...”*

Hon kunde sagt något om brevet direkt när de kom ut från Gräddhyllan. De skrev planeringslistor och sms:ade ut inbjudningar till festen över fikaten, men egentligen hade hon redan då börjat ifrågasätta sin handlingsplan.

Ändå sa hon ingenting. Istället gick de vidare till ostaffären och beställde fyra stora brickor från deras cateringmeny. Och sen lånade hon tvåhundra kronor och köpte en silverfärgad klänning i en vintagebutik. David tyckte också den var söt, syrr man bara om kragen och ärmarna så kommer den bli perfekt till festen.

Men hur kunde hon? Varför slösade hon bort sin värdefulla tid med pappa?

– Sköt om dig nu, älsklingsgumman ...

Tåget rullar in på perrongen och hon tittar ner i den tuggummi-fläckade asfalten och sväljer.

Hans skäggstubbe mot hennes kind, det raspar och han pus-

sar henne, kramar hårt med båda armarna och hon drar ett sista andetag av hans doft. Ett djupt.

– Och håll nu koll på fiskgjusen medan jag är borta.